

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: **Ing. R. S.**, *zastúpeného JUDr. N. K.*, *advokátom*, proti žalovaným: **1/ Krajský stavebný úrad v Nitre**, **2/ E.C.P., a.s.**, *zastúpený JUDr. K. S.*, *advokátom*, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného 1/ č. KSUNR.-2007-744-002 zo dňa 3. augusta 2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 30 S 68/2007-118 zo dňa 18. novembra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 30 S 68/2007-118 zo dňa 18. novembra 2008 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. KSUNR.-2007-744-002 zo dňa 3. augusta 2007 a rozhodnutie mesta Nitra č. SP 4962/2007-007-Ing.Ki zo dňa 30. mája 2007 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre zamietol v zmysle ustanovenia § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia Krajského stavebného úradu v Nitre č. KSUNR.-2007-744-002 zo dňa 3. augusta 2007, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie mesta Nitra č. SP 4962/2007-007-Ing.Ki zo dňa 30. mája 2007, ktorým mesto Nitra o žiadosti stavebníka E.C.P., a.s., rozhodlo podľa § 58, § 62 a § 88a zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších

predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) tak, že vydalo ako stavebný úrad dodatočné stavebné povolenie, ktorým podľa § 66 a § 88a ods. 4 stavebného zákona povolilo rozostavanú stavbu (novostavbu) „C.P.N.“. V bode 1) výrokovej časti prvostupňového správneho orgánu špecifikoval rozsah nepovolených dokončených stavebných prác na príslušných stavebných objektoch a v bode 2) špecifikoval stavebný úrad rozsah stavebných prác na dokončenie stavby na príslušných stavebných objektoch a zároveň vo výrokovej časti svojho rozhodnutia stanovil konkrétne podmienky pre dokončenie rozostavanej stavby (novostavby) „C.P.N.“, ktorej realizáciu stavebník E.C.P., a.s., začal bez právoplatného stavebného povolenia.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva záver, že správne orgány oboch stupňov v danej veci postupovali v súlade s platnou právnou úpravou a preto aj preskúmané rozhodnutia sú správne a zákonné. Krajský súd poukázal na to, že v danej veci bol vykonaný štátny stavebný dohľad zamestnancami stavebného úradu, ktorí zistili, že na príslušných parcelách kat. úz. Z. a na príslušných parcelách kat. úz. C. stavebník, t.j. žalovaný 2/ realizuje stavbu bez stavebného povolenia, v dôsledku čoho mu stavebný úrad uložil lehotu na podanie žiadosti o dodatočné stavebné povolenie rozostavanej stavby (novostavby) realizovanej bez stavebného povolenia „C.P.N.“. Taktiež z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu vyplýva, že stavebný úrad v zmysle § 88a stavebného zákona preskúmal žiadosť stavebníka s podkladmi na vydanie rozhodnutia a v zmysle ustanovenia § 60 a § 61 stavebného zákona oznámil účastníkom stavebného konania začatie stavebného konania o dodatočnom povolení rozostavanej stavby, realizovanej bez stavebného povolenia, prípisom z 19. apríla 2007 a žalobca toto oznámenie osobne prevzal 19. apríla 2007, v ktorom bol poučený, že námietky môže uplatniť najneskôr na ústnom pojednávaní, ktoré bolo nariadené na deň 25.05.2007 a ktorého sa žalobca zúčastnil a bola na ňom vyhotovená i zápisnica, z obsahu ktorej vyplýva, že išlo o ústne pojednávanie v tejto veci spojené s miestnym zisťovaním, ktorého sa zúčastnil žalobca spolu s JUDr. K.. V uvedenej zápisnici z ústneho pojednávania sa konštatuje vyhlásenie žalobcu „že žiada, aby sa tohto konania zúčastnil i prítomný JUDr. K., ktorý je právnym zástupcom“ a toto prehlásenie podpísal žalobca a obsah zastupovania podpísal i prítomný JUDr. K., že splnomocnenie prijíma. Ďalej z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu vyplýva, že žalobca svoje námietky formuloval do zápisnice na ústnom pojednávaní dňa 25.05.2007 tak, že podľa jeho názoru predmetom konania o návrhu stavebníka môžu byť len nepovolené stavby v bode 1. – „v rozsahu nepovolených stavebných prác A/ stavebné objekty: IO 19.1. a IO 19.2 v bode 2.“ V rozsahu stavebných prác na dokončenie stavby nie je možné v tomto konaní konať, nakoľko s výstavbou tam uvedených stavebných objektov ešte nebolo začaté a na nezačatú stavbu sa vzťahuje ustanovenie § 60 stavebného zákona o povinnosti dodržať územné rozhodnutie, ktoré tohto času nie je vykonateľné. Čo sa týka námietok žalobcu uplatnených v stavebnom konaní a postupu stavebného úradu ako i žalovaného odvolacieho orgánu pri ich rozhodovaní nezistil krajský súd

pochybenia, nakoľko sa s nimi zaoberali a ich nevyhovenie odôvodnili vo svojich rozhodnutiach v zmysle zákona, a to i nad rámec uplatnených námietok, pretože rozhodnutia nie sú v rozpore s verejným záujmom, ktorým ich odôvodnili. Podľa krajského súdu na ústnom pojednávaní, ktoré bolo spojené s miestnym zisťovaním žalobca uplatnil iba dve námietky spojené s rozpisom rozsahu nepovolených stavebných prác na hlavnom objekte a v rozsahu stavebných prác na dokončenie stavby, avšak v odvolaní a doplňujúcom odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu uplatnil žalobca úplne iné námietky, čo zákon neumožňuje, pretože v stavebnom konaní platí koncentračná zásada, pričom žalobca ako účastník konania bol riadne poučený o svojich právach aj o lehote, v ktorej môže uplatniť svoje námietky ako dotknutý účastník stavebného konania k nepovolenej stavbe. Ďalej zo záverov rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že splnomocnenie udelené právne zástupcovi žalobcu JUDr. K. na ústnom pojednávaní dňa 25.05.2007 do zápisnice, ktoré JUDr. K. i podpísal, bolo udelené len pre ten úsek stavebného konania, ktorého sa zúčastnil a nakoľko ide o kvalifikovaného právneho zástupcu zapísaného v zozname advokátov Slovenskej advokátskej komory nebolo potom povinnosťou správneho orgánu vyzývať žalobcu na doloženie písomnej plnej moci i pre ďalšie konanie alebo odstraňovať vady splnomocnenia, ktoré bolo jasné, zrozumiteľné a určité len pre určitý úsek konania, ktorého sa zúčastnil. Preto nepochybil stavebný úrad a ani krajský stavebný úrad ako odvolací orgán, ak rozhodnutia nedoručovali advokátovi JUDr. K. v zmysle § 24 správneho poriadku.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Poukázal na to, že krajský súd sa nevysporiadal s námietkami žalobcu uvedenými v žalobe a že žalovaný správny orgán pravdivosť dôvodov prvostupňového orgánu nepreveroval a ani nemohol preverovať, o čom svedčí skutočnosť, že podľa prípisu prvostupňového správneho orgánu zo dňa 02.08.2007 predložil žalovanému odvolanie žalobcu so spisovým materiálom dňa 01.08.2007, pričom rozhodnutie žalovaného je zo dňa 03.08.2007. V danom prípade ide o rozsiahlu a technicky ale aj právne komplikovanú stavbu, pričom žalovaný správny orgán preskúmal a súčasne aj vypracoval napadnuté rozhodnutie za jeden deň. Taktiež podľa žalobcu prvostupňový správny orgán pochybil, keď odmietol žalobcovi nahliadnuť do spisu a na žiadosť o predloženie nájomných zmlúv, najmä z dôvodov či spĺňajú náležitosti podľa § 139 ods. 1 písm. a) zákona č. 50/1976 Zb., pracovníčka správneho orgánu žalobcovi uviedla, že vychádzala z údajov uvedených na liste vlastníctva, kde právo nájmu je zapísané. Žalovaný správny orgán v dôvodoch rozhodnutia taktiež nekonštatuje, že príslušné nájomné zmluvy spĺňajú podmienky podľa § 139 ods. 1 písm. a) stavebného zákona. Podľa žalobcu môžu účastníci v priebehu celého odvolacieho konania uvádzať nové skutočnosti a dôkazy a oprávnenie navrhovať nové dôkazy a skutočnosti sa však nevzťahuje na také skutočnosti, ktoré v súlade so zásadou koncentrácie konania bolo možné uplatniť iba na ústnom pojednávaní. Taktiež žalovaný v rámci odvolacieho konania zistil, že prvostupňový správny orgán

porušil ustanovenie 17 ods. 3 správneho poriadku a následne § 25 ods. 5 správneho poriadku a týmto porušením zákona nie je potom možné považovať prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu za doručené a žalovaný správny orgán nemohol teda vôbec v rámci odvolacieho konania rozhodovať a poukázal na to, že zo strany žalobcu nebolo predložené písomné splnomocnenie právneho zástupcu žalobcu, pričom sa vyhol bližšiemu zdôvodneniu tejto právnej normy. Žalobca poukázal v súvislosti s ustanovením § 17 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. na judikatúru Najvyššieho súdu SR (R 55/1995), v dôsledku čoho mal správny orgán zisťovať, či a v akom rozsahu účastník splnomocnil advokáta v správnom konaní a potom išlo o takú vadu správneho konania, ktorá podľa okolností môže byť dôvodom na zrušenie správneho rozhodnutia súdom. V zmysle uvedeného publikovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.05.1995 pod sp. zn. 6 SŽ 23/95 z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, „že v každom prípade ide o taký nedostatok (chýbajúce plnomocenstvo), ktorý nie je neodstrániteľný a ktorý žalovaný mohol odstrániť tým, že by bol vyzval žalobcu alebo jeho zástupkyňu na predloženie chýbajúceho plnomocenstva. Bez takejto výzvy a poučenia rozhodnutie žalovaného odporuje zákonu“. Žalobca ďalej poukázal na to, že napriek uvedenému publikovanému rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR dospel krajský súd k názoru, že nie je to žalovaný správny orgán ale žalobca a jeho právny zástupca, ktorí mali odstrániť vyššie uvedenú vadu konania a že jej neodstránenie správnym orgánom (žalovaným) nie je nezákonným konaním správneho orgánu. Podľa žalobcu sa žalovaný správny orgán nevysporiadal ani s ustanovením § 33b ods. 5 OZ, z ktorého odseku vyplýva, že žalobca by musel žalovanému oznámiť, že splnomocnil splnomocnenca len na určité úkony nestačí, že žalovaný „si myslel“, že splnomocnenie splnomocnenca sa viaže len na určité úkony a túto vedomosť nepreukazoval a súd nehodnotil. Žalobca taktiež podporne poukázal v súvislosti s nesprávnym doručovaním správneho orgánu aj na publikovaný rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 SŽ 71/98. V závere svojho odvolania žalobca uviedol, že v dôsledku protiprávneho konania prvostupňového správneho orgánu a neodstránenia vady konania žalovaným potom prvostupňové rozhodnutie ešte žalobcovi ako účastníkovi konania nebolo doručené a napadnuté rozhodnutie žalovaného je predčasné a nemohlo vyvolať účinky, ktoré vyvolať chcelo, t.j. právoplatnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia. Zároveň žalobca poukázal na dôvody uvádzané v samotnej žalobe, ktorými sa podľa jeho názoru krajský súd v napadnutom rozsudku ani nezaoberal.

Žalovaný v 2. rade ako stavebník sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu k odvolaniu žalobcu vyjadril a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil rozsudok krajského súdu a priznal v prípade úspechu vo veci žalovanému v 2. rade trovy konania. Čo sa týka namietanej rýchlosti konania žalobcom je potrebné uviesť, že odvolací správny orgán predmetnú stavbu a potrebnú dokumentáciu k nej dôkladne poznal a taktiež odmietol tvrdenie žalobcu, že by zamestnanec stavebného úradu žalobcovi odmietol umožniť nahliadnúť

do spisu. Zápis nájomného práva na príslušnom liste vlastníctva k pozemkom dotknutým výstavbou je sám osebe dostačujúci dôkaz na preukázanie „iného práva k pozemkom“, tak ako to vyžaduje § 139 ods. 1 písm. a) stavebného zákona. Ďalej v súvislosti s ustanovením § 70 ods. 1 katastrálneho zákona žalovaný v 2. rade uviedol, že takýmto dokladom, ktorý by mohol spochybniť hodnovernosť údajov katastra by mohol byť právoplatný rozsudok súdu o určenie neplatnosti nájomnej zmluvy, ktorej predmetom by boli pozemky dotknuté stavbou a preto stavebník nebol povinný preukazovať existenciu nájomného vzťahu predložením nájomnej zmluvy. Napriek tomu predložil úradne overené kópie zmlúv do spisu. Ďalej v súvislosti s plnomocenstvom poukázal žalovaný v 2. rade na ustanovenie § 31 ods. 1 OZ, v zmysle ktorého splnomocniteľ musí uviesť vo svojom splnomocnení rozsah udeleného splnomocnenia, ktoré nemôže splnomocnenec prekročiť a podľa neho žalobca udelil plnomocenstvo JUDr. K. v rozsahu „tohto konania“, majúc na mysli ústne konanie. Plnomocenstvo v zmysle § 33b ods. 1 písm. a) vykonaním úkonu zaniklo a správny orgán príslušné rozhodnutie doručoval iba žalobcovi. V prípade, ak žalobca mienil rozsah udeleného plnomocnenstva rozšíriť, mal tak následne učiniť samostatným písomným plnomocenstvom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 214 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 27. januára 2010 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na obsah podaného odvolania posudzoval, či správne orgány pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a s ohľadom na námietku žalobcu ohľadne hodnotenia dôkazov zisťoval, či predmetné konanie ohľadne žiadosti stavebníka o dodatočné stavebné povolenie príslušnej stavby realizovanej bez stavebného povolenia bolo vedené takým procesným postupom, ktorý bol súladný so zákonom, a či boli vykonané dôkazy spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu.

Stavebný zákon vo svojom ustanovení v § 140 zakotvuje, že „ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné

predpisy o správnom konaní“. Stavebný zákon teda odkazuje na zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok), t.z. že správne orgány musia v konaní a pri rozhodovaní dodržiavať najmä základné zásady správneho konania (§ 3), ustanovenie správneho poriadku týkajúce sa zisťovania podkladov pre rozhodnutie (§ 32 a nasl.), ako aj ustanovenia správneho poriadku zakotvujúce finálne štádium správneho konania, t.j. vydanie rozhodnutia (§ 46 a nasl.).

V ustanovení § 3 správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. Jednou zo základných zásad správneho konania je zásada zákonnosti (§ 3 ods. 1), z ktorej vyplýva, že správne orgány sú v konaní a pri rozhodovaní povinné postupovať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi a taktiež sú povinné prihliadať aj na obsah medzinárodných zmlúv, ktoré v súlade s čl. 7 Ústavy SR majú prednosť pred zákonmi. Ďalšou základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správneho orgánu musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci a táto zásada je zakotvená jednak v ustanovení § 3 ods. 4 správneho poriadku, ale taktiež i predovšetkým v § 32 ods. 1 správneho poriadku a z jej obsahu vyplýva, že správny orgán je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti, dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia) a taktiež správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania, čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia). Uvedené skutočnosti sa vzťahujú aj pre odvolacie správne konanie a potom je povinnosťou i odvolacieho správneho orgánu uvedené skutočnosti aplikovať.

Žalobca predovšetkým prostredníctvom svojho právneho zástupcu namietal, že mu bola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom v dôsledku toho, že hoci splnomocnil advokáta na konanie, tak správny orgán s nim nekonal, nedoručil mu ani prvostupňové rozhodnutie, a v dôsledku toho je rozhodnutie žalovaného predčasné.

Vzhľadom na uvedenú námietku žalobcu, smerujúcu jednak proti rozsudku krajského súdu ako i proti rozhodnutiu žalovaného, musel potom i odvolací súd zaoberať sa touto námietkou ako rozhodujúcou a prioritnou, pretože až po jej vyriešení by sa mohol najvyšší súd zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

Zo zápisnice stavebného úradu z ústneho pojednávania spojeného s miestnym zisťovaním konaného dňa 25.05.2007, v časti kde sú zakotvené pripomienky a námietky účastníkov konania je zo strany žalobcu uvedené „Žiadam, aby sa tohto konania zúčastnil tu prítomný JUDr. K., ktorý je môj právny zástupca“ a nasleduje podpis žalobcu. Zároveň je v uvedenej časti zápisnice zachytený v písomnej podobe prejav, resp. vôľa právneho zástupcu žalobcu JUDr. K., kde sa konštatuje „Splnomocnenie prijímam“ a nasleduje podpis právneho zástupcu žalobcu.

Ako vyplýva z dôvodov rozsudku krajského súdu, tak podľa jeho právneho názoru splnomocnenie udelené JUDr. K. na ústnom pojednávaní dňa 25.05.2007 do zápisnice bolo udelené len pre ten úsek stavebného konania, ktorého sa zúčastnil a keďže ide o kvalifikovaného právneho zástupcu, nebolo podľa názoru prvostupňového súdu povinnosťou správneho orgánu vyzývať žalobcu na doloženie písomnej plnej moci i pre ďalšie konanie alebo odstraňovať vady splnomocnenia a preto nepochybil stavebný úrad a ani žalovaný, ak nedoručovali rozhodnutia advokátovi JUDr. K.

Podľa § 17 ods. 3 správneho poriadku splnomocnenie na zastupovanie treba preukázať písomným plnomocenstvom alebo plnomocenstvom vyhláseným do zápisnice. Správny orgán môže v nepochybných prípadoch od preukazu plnomocenstvom upustiť.

Podľa § 25 ods. 5 správneho poriadku, ak má účastník konania zástupcu s plnomocenstvom na celé konanie, písomnosť určená do vlastných rúk sa doručuje iba tomuto zástupcovi. Ustanovenia odsekov 1 až 3 sa vzťahujú na toto doručovanie. Ak však účastník konania má osobne v konaní niečo vykonať, doručuje sa písomnosť nielen zástupcovi, ale aj jemu.

Najvyšší súd SR poukazuje na skutočnosť, že z obsahu samotnej zápisnice spísanej stavebným úradom dňa 25.05.2007 a taktiež ani z ostatných listinných dôkazných prostriedkov nachádzajúcich sa v administratívnom spise nevyplýva, že by správny orgán prvého stupňa, resp. odvolací správny orgán sa zaoberali skutočnosťou, pre aký úsek konania žalobca udelil plnú moc JUDr. K., pokiaľ s určitosťou argumentujú, že plná moc bola udelená iba pre určitý úsek konania pred prvostupňovým správnym orgánom. Taktiež pokiaľ i krajský súd konštatuje, že splnomocnenie udelené JUDr. K. na ústnom pojednávaní dňa 25.05.2007 do zápisnice bolo udelené len pre ten úsek stavebného konania, ktorého sa zúčastnil, tak takáto konštatácia nemá oporu v zákone, pretože taktiež prvostupňový súd žiadne dôkazy k vysloveniu takéhoto jednoznačného záveru v priebehu preskúvacieho konania nevykonali. Pokiaľ mal stavebný úrad, resp. odvolací správny orgán pochybnosti o tom, či JUDr. K. je zástupcom žalobcu pre celé konanie pred správnym orgánom alebo iba pre jeho určitý úsek, tak v tomto smere bolo potom potrebné zo strany správnych orgánov ustáliť skutkový stav o to viac, keď z ustanovenia § 17 ods. 3 správneho poriadku nesporne vyplýva, že splnomocnenie na zastupovanie sa preukazuje, okrem iného, plnomocenstvom vyhláseným do zápisnice. Za takúto zápisnicu je potrebné nesporne považovať i zápisnicu spísanú stavebným úradom z ústneho pojednávania spojeného s miestnym zisťovaním zo dňa 25.05.2007. Z prejavu vôle samotného žalobcu ako i jeho právneho zástupcu JUDr. K., zachyteného v uvedenej zápisnici zo dňa 25.05.2007, nevyplýva ani vzhľadom na logický ako i gramatický výklad, že by splnomocnenie, ktoré žalobca

udelil JUDr. K., bolo splnomocnením iba pre určitý úsek konania pred stavebným úradom.

Je potrebné uviesť, že správny orgán môže podľa svojej úvahy v zmysle ustanovenia § 34 ods. 5 správneho poriadku posúdiť, či sa určitá skutočnosť v rámci dokazovania ukázala ako pravdivá, teda môže dospieť k záveru, že určitý dôkaz je postačujúci alebo sa rozhodnúť, že treba zadovážiť ďalšie dôkazy, ktoré by mali právne relevantnejší podklad pre rozhodnutie, avšak v tomto smere sa vyžaduje potom vykonať za týmto účelom príslušné dokazovanie, a teda zadovážiť si ďalšie dôkazy, bez ktorých nie je možné zatiaľ jednoznačne vyvodiť záver vzhľadom na obsah zachyteného plnomocenstva do zápisnice zo dňa 25.05.2007, že by žalobca svojho právneho zástupcu splnomocnil iba na určitý úsek konania pred správnym orgánom, ako to tvrdí žalovaný, resp. prvostupňový súd.

Pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich zákonnosti správny orgán posudzuje, či dôkazy boli získané a vykonané spôsobom zodpovedajúcim zákonu. K dôkazom, ktoré boli získané alebo vykonané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi nemožno prihliadnuť a iný postup správneho orgánu má potom za následok, že porušenie záväzného právneho predpisu sa premietne i do skutkového stavu veci, ktorý správny orgán zistil, a teda v konečnom dôsledku aj do rozhodnutia vo veci samej. Správny orgán považuje určitý dôkaz za pravdivý pokiaľ nebol preukázaný opak. Preto aj hodnotenie dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov nemôže byť ľubovoľné.

Podľa názoru odvolacieho súdu správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov len po tom, ak vykonal všetky procesné úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch, čo platí aj pre odvolací správny orgán, keďže v zmysle ustálenej judikatúry v správnom súdnictve je zastávaný právny názor, že prvostupňové aj druhostupňové správne konanie tvorí jeden celok.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je Najvyšší súd Slovenskej republiky toho názoru, že rozhodnutie žalovaného ako i prvostupňového správneho orgánu je nezákonné, pretože svojim postupom odňali možnosť žalobcovi konať pred správnym orgánom tým, že nekonali s právnym zástupcom žalobcu, ktorému navyše prvostupňový správny orgán nedoručil ani prvostupňové rozhodnutie. Vzhľadom na uvedené nebolo potom potrebné, aby sa odvolací súd musel zaoberať vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného ako i prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že žalobcovi v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. z dôvodov hodných osobitného zreteľa trovy konania nepriznal. Osobitný zreteľ konania videl odvolací súd v povahe samotného predmetu preskúmavacieho konania. Žalovaný ako i stavebník E.C.P., a.s. v odvolacom konaní úspech nemali a preto rozhodol odvolací súd o trovách konania tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 27. januára 2010

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová